

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. De continuata per decem dies recollectione Apostolorum: Et de
nostra instituendâ, ad recipiendum cum eis Spiritum sanctum. Nulli magis
necessariò secedendum, quàm qui minùs necessariu[m] ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

jucunda per aspera quàm per plana vivamus.
 Majus est Christi beneficium, amaritudines nobis reliquisse amabiles, quàm nullas nobis reliquisse.
 Aut non amatur Christus, aut amatur aspe-

ritas:
 Cui nimis adhuc durum videtur pati pro Christo, nimis etiam durum videtur amare Christum.

Huc etiam spectat tota hebdomada 22. partis 4.

HAC HEBDOMADA, quæ in Actis Apostolorum narratur fecisse Discipuli Domini, dum ab ejus Ascensione ad Pentecosten, expectarent Spiritum sanctum, referantur ad sex Virtutes, totidemque Veritates Practicas, quæ nos ad eundem Spiritum sanctum plenius recipiendum disponant; ex quibus duæ nos propius spectant, duæ proximum, duæ ipsum Deum.

FERIA SECUNDA. DE CONTINUATA PER DECEM DIES Recollectione Apostolorum:

*Et de nostra instituenda, ad recipiendum
 cum eis Spiritum sanctum.*

Et cum introissent in cœnaculum, ascenderunt ubi manebant Petrus & Ioannes &c. Hi erant perseverantes unanimiter in oratione, cum mulieribus, & Maria Matre Iesu, & fratribus ejus. Actuum 11.

VERITAS PRACTICA.

Nulli magis necessariò secedendum, quàm qui minus necessarium sibi putat secessum.

Ratio est, quia nulli magis necessario secedendum, quàm qui minorem sui cognitionem & curam habet.

Sed qui minus necessarium sibi putat secessum, minorem sui cognitionem & curam habet.

Ergo nulli magis necessario secedendum, quàm qui minus necessarium sibi putat secessum.

Evangelii, Apostolos ab Ascensione Domini semper, sive assidue in templo fuisse, hoc Interpretes intelligendum docent post adventum Spiritus sancti, cum ipsemet S. Lucas in Actis Apostolorum aperte dicat eos omnes in eandem convenisse domum, unde digressi non putantur nisi post Pentecosten, prout illis Dominus expressè dixerat; *sedete in Civitate, quoadusque induamini virtute ex alto.*

Erat igitur turba hominum simul, ut Sacer Historicus refert, *ferè centum viginti* quod & sequenti capite repetens, *erant, inquit, omnes pariter in eodem loco, semoti scilicet ab omni alia conversatione & quibuslibet negotiis, ut sic in unum recollecti melius sese disponerent, cum divina gratia,*
 ad

I. PUNCTUM.

*La. inc.
 24. Luc.*

Quod refert sanctus Lucas in fine sui

ad majores illas gratias quas erant recepturi.

Notari verò potest triplex quoddam genus recollectionis; nam primò illa est, quæ sic domi instituitur ut libertate vagandi per urbem sibi simul interdant; deinde, ne quidem per domum divagantur, sed uno omnes loco & cœnaculo & cubiculo, quod erat in superiori domus parte, sese continent; ac denique non modò corpore sed & animo, non solum externo secessu sed & interno, totis animæ viribus & facultatibus in unum veluti recollectis, tanto propius Deo conjunguntur, quantò longius à creaturis recedunt. O qualis illorum animus! qualis meditatio! quinam affectus! quænam colloquia!

Quantum autem, ad ampliora recipienda conferat ista recollectio, vel ex hoc divino disce oraculo: *Propter hoc, ecce ego lactabo eam & ducam in solitudinem, & loquar ad cor ejus.* Expende verbum illud *lactabo*, id est, alliciam, persuadebo, adducam ita suaviter, ut unusquisque libenter veniat: quod fit vel per inspirationes internas, vel per considerationes uberrimorum fructuum qui evidenter inde ad omnes permanent.

Qualis hinc animus tuus? an se finit lactari & duci in beatam illam solitudinem, ac contra reluctatur? nec dicas tibi minus videri necessarium talem secessum: nam hoc ipso quo sic tibi videretur minus necessarius, magis necessariò tibi secedendum esset. Ratio est valde expendenda, quia videlicet nulli magis est necessariò secedendum, quàm qui minorem sui cognitionem & curam habet. Idcirco enim talis secessus est institutus, ut, quod spectat ad salutem, & quod in turba negotiorum minus commodè peragi potest, illic opportunè conficiatur. *Statue tibi speculam, pone tibi amaritudines, dirige cor tuum in viam rectam.* Quo de argumento, & maxime de necessitate considerandi ac noscendi sui, præclare inter alios S. Bernardus in libris de Consideratione ad Eugenium Papam, unde hæc ad rem nostram pendonea: *Memento proinde non dico semper, non dico sape, sed vel interdum, reddere teipsum tibi. Vere tu quoque te inter multos. Quid indulgentius? Hoc enim dico secundum indulgentiam, non secundum iudicium, puto & ipso Apostolo indulgentiorem me in hac parte. Ergo plus quàm oportet, inquis? Non inficior. Quod si ita oportet? nam, ut confido, nostra non*

eris meticulosa informatione contentus, sed abundabis magis.

A te, tua consideratio; inchoet, ne frustra in alia extendaris, te neglecto. Quid tibi prodest si univrsam mundum lucreris, te unum perdens! Et si sapiens sis, deest tibi ad sapientiam, si tibi non fueris: quantum verò, ut quidem sen, erim ego, totum. Non veris licet omnia mysteria, non veris lata terra, alta cœli, profunda maris, sita nescieris, eris similis adificanti sine fundamento, ruinam non structuram faciens. Quidquid extruxeris extra te, erit instar congesti pulveris, ventus obnoxium. Non ergo sapiens qui sibi non est sapiens; sibi sapiens erit, & bibet de fonte putei sui, primus ipse. A te proinde incipiat tua consideratio; non solum autem, sed in te finiatur. Quocumque evagetur, ad te revocaveris eam cum salutis fructu. Tu primus tibi, tu ultimus. Summe exemplum de summo omnium Patre, verbum suum & emittente & retinente. Verbum tuum consideratio tua, quæ si præcedis, non recedat: sic progrediatur, ut non egrediatur: sic exeat ut non deserat. In acquisitione salutis nemo tibi germanior unico matris tua. Contra salutem propriam cogites nihil. Minus dixi, contra: præter, dixisse debueram: quidquid se considerationi offerat, quod non quoquo modo ad tuam ipsius salutem pertineat, respiciendum.

Plura sequenti puncto: hæc sufficiant ut videas, quanti referat consideratio de propria sui notitia, & quàm verè dicatur, nulli esse magis necessariò secedendum quàm illi, qui se minus norit, cum idcirco præcipuè secessus committitur, ut hæc sui notitia compareretur. *Deus semper idem, noverim me, noverim te.* Sic frequentissimè sanctus Augustinus.

II. PUNCTUM.

Sed qui minus necessarium sibi putat secessum, minorem sui cognitionem & curam habet.

Quod eam sic de se sentiat & reputeat, oriri potest ex tribus causis, quæ simul omnes declarant quàm modicam sui cognitionem & curam habeat. Prima ex repeditate, quasi non putet sibi majorem perfectionem esse necessariam, nec proinde illo secessu opus esse. Itane verò est, se nosse & sui curam habere, sic de suo iudicare profectù! Quàm longè est

- L. 3. c. 7.** est alius sancti Bernardi & veritatis sensus! Audi ut ille ad eundem Papam: *Rara vox est; nihil mihi conscius sum. Cautior in bonis ambulat, & si mala non lateant. Quamobrem ut dixi, noveris te, ut inter angustias, qua non desunt, fruaris conscientia bono: magis autem ut scias quid desit tibi. Nam cui non desit? OMNIA ILLI DESUNT QUI NIL SIBI DEESSE PUTAT.* Nunquid quia summus Pontifex, ideo summus? Infimum noris esse, se summum putas. Quis summus? cui addi non possit. Graviter erras si te illum existimes. Absit: non tu de illis es qui dignitates, virtutes putant. Et post pauca: quomodo proficis, si iam sufficis tibi? non sit proinde tibi aut pigrum vestigare quid desit, aut fateri quid desit, verecundum. Loquere & tu voce Antecessoris tui: non quod jam acceperim, aut jam perfectus sim. Et rursus: Ego me non arbitror comprehensisse. Hac scientia sanctorum, hac longe ab illa qua inflat. Hanc qui apponit, apponit & dolorem: sed dolorem hunc nemo unquam sapiens subterfugit. Est quippe medicinalis dolor per quem stupor ille lethalis animi duri & impatientis excluditur. Et ideo sapiens qui dicere potuit: *Et dolor meus in conspectu meo semper.*
- Phil. 2.** Secunda causa posset esse, quod licet perfectioni lux studeat, non putet tamen ad illam opus esse secessu, aut quid aliud esse necessarium quam quod ordinariè facit. Atqui hoc est minus se nosse, hoc est minus nosse quam sit proclive cuius homini à seipso deficere & in perniciosum labi statum, nisi se aliquando introspiciat attentius, & in seipsum penitus redeat. Hoc est non nosse, quod sacrae Literae nos tam crebro monent de homine veterascenti renovando, quod sic egregiè sanctus Gregorius explicat: *Hoc ipsum enim in hac mortali vita consistere, quasi ad vetustatem ire est. & cum indiscussa mens relinquatur, in quodam senio corporis sopitur: quia sui negligens, propositum robur insensibiliter perdens à forma prioris fortitudinis dum nescit, senescit: unde & per Prophetam sub Ephraim specie dicitur. Comederunt alieni robur ejus & nescivit: sed & cani effusi sunt in eo, & ipse ignoravit. Cum vero semetipsum quarit, & subtiliter penitendo, se discutit: ab ipsa hac vetustate sua, tota lachrymis & mœrore incensa renovatur: & qua jam penè in veterata frixerat, per ministrata interni amoris studia, novum calat: unde Paulus Apostolus usu mortalis vita veterascentes Discipulos monet: Renovamini spiritu mentis vestrae.*
- Psal. 37.**
- 1. Cor. 6.**
- Osee 7.**
- Eph. 4.**

Tertia denique causa est, quod cum naturae corruptae onerosus & odiosus ille possit secessus, tibi quis facile fingat, non illum sibi esse necessarium, ut quem timet laborem fugiat. Qua in re, vel aperta malicia est, sic seculum dissimulare, ubi agitur salutis & perfectionis negotium; vel caeca sui, nec condonanda ignorantia, quasi adhuc nescias, nec videas sic naturam depravatam dolis suis occultandis causis obrendere; & quidquid non vult, sic obvelare ut non appareat idcirco nolle illud, quia molestum est & laboriosum: sed quia non est necessarium, non opportunum, non tempestivum aut quid simile speciosum. *Oplend' omni dolo & omni fallacia non desinis subvertere vias Domini rectas? Eris caecus & non videns solem.* Sic Apostolus Elymae cuidam seductori; quod tu tibi applices, te ipsum seducenti.

III. PUNCTUM

Nulli ergo magis necessariò secedendum, quam qui minus necessarium sibi putat secessum. Nam cum is caeca quadam sui labore ignorantia, cui curanda opportunitas esset inprimis secessus, profectò vel nulli est necessarius, vel isti caeco, qui caecitatem suam si cognovit, cur non illuminari desideret? si autem non cognovit, nonne idcirco magis excitandus est ut lecedat & audiat admonentem, *collyrio in-*

ijunge oculos tuos ut videas.

Sic Christus Dominus, ut surdum & caecum sanaret, removit eos seorsum à turba, ut expressè narrat sanctus Marcus, *& apprehendens eum de turba seorsum, inquit de turdo, misit digitos suos in auriculas ejus.* Tum verò pòit de caeco: *Et apprehensa manu caeci, eduxit eum extra vicum, & expuens in oculos ejus, impositis manibus suis interrogavit eum si quid videret.* Cur ita porro? cur sic Christus illos seorsum retrahit? Eratne id necessarium sanandis illi? Nonne id aequè poterat cum essent in turba simul cum aliis, atque cum inde extracti sunt? poterat sanè, nec absolutè id necessarium Christo fuit: potest tamen dici hoc fuisse necessarium conditionatè, ut vocant, ex hypothefi scilicet quod non aliter eos sanare statuisset. Sic planè de secessu cogita, non esset quidem necessarius absolutè, nec alia desunt Christo media quibus tuae salutis & perfectioni consulat; sed cum jam nobis tot signis indicaverit

caverit hoc se singulari medio velle uti ad persanandos & renovandos animos, sanè tam necessarius dici potest talis secessus ex illa præsupposita dispositione divinæ providentiæ, quàm necessaria dicuntur alia quædam media, certos ad fines, qui non aliter attinguntur.

Nunquid, si naturam sacrificii spectes, erat necessarium Israelitis in Ægypto manentibus, ut inde secederet in desertum ad sacrificandum Domino? Non erat omnino necessarium, sed quia tamen sic ordinatum à Deo erat, non poterant omnino sacrificare in Ægypto. Nec mysterio vacat quod Pharaoni reganti hunc secessum respondit Moyses: *Abominationes Ægyptiorum immolabimus Domino Deo nostro: quod si mactaverimus ea quæ colunt Ægyptii coram eis, lapidibus nos obruent: Id est, arietes, vitulos, tauros sacrificare debemus, quos cum Ægyptii colant tanquam Deos, abominatio seu abominabile scelus apud illos erit nostrum sacrificium, nec patientur nos jugulare coram ipsis quos colunt Deos; ac propterea nobis est secedendum. Sic omnino dicendum cogitanti conversationem*

aut renovationem animi; Sic profus in molandæ sunt Domino abominationes mundi; id est, quæ mundus colendo reddidit abominabilia, ut sunt honores, delitiæ, divitiæ, fastus & similia quæ coram mundo sacrificare, mundus crederet abominabile, nec quietè sine sacrificio hoc, religiosè persolveri. Quamobrem disjungendi tantisper sumus; atque ex Ægypto seu mundana conversatione, si verè velimus egredi, parandum nobis in deserto verum nostri sacrificium, sive ut illud ipsum identidem confirmemus & renovemus quod jam aliquando cæpimus: sive ut de novo aliquid inchoemus: discamusque magno & volenti animo cum tribus pueris in fornace orantibus: *In animo contrito & spiritu humilitatis suscipiamur, sicut in holocausta arietum & inaurorum, & sicut in millibus agnorum pinguium, sic fiat sacrificium nostrum in conspectu tuo hodie, ut placeat tibi. Vel cum Davide: Cogitavi vias meas, & converti pedes meos in testimonia tua.*

Vide in 1. parte, die 14. Januarii. In 3. parte, Feria 2. hebdomadæ 13. In 4. die sexta Octobris.

Exodi 8.

Dan. 3.

Ps. 118.

FERIA TERTIA DE MODERANDA CVRA NOSTRI officii, ad exemplum Principis Apostolorum sancti Petri,

In diebus illis exurgens Petrus in medio fratrum, dixit, &c. Actuum 1.

VERITAS PRACTICA.

I. PUNCTUM.

Si internis externa sunt temperanda, ut neutrum eorum importunè, & utrumque opportunè sibi cedat.

RATIO EST, Quia sic internis externa sunt temperanda, ut nec ulli eorum præjudicium fiat, nec ulli virtuti.

Sed nisi temperamentum sic fieret, ut neutrum importunè vel utrumque opportunè sibi cedat: alterutri eorum præjudicium fieret & virtuti.

Ergo sic internis externa sunt temperanda, ut neutrum eorum importunè, & utrumque opportunè sibi cedat. Quod cerè ad proximum est perutile.

Haynesove Pars 2.

ERAT ut diximus turba hominum simul serè centum viginti, quos inter præcipui erant Apostoli, & inter Apostolos sanctus Petrus, qui cum meminisset Scripturæ quæ de funesto Judæ casu, deque alio in ejus locum sufficiendo prædixerat, sic locutus est omnibus: *Viri fratres, oportet impleri Scripturam, quam prædixit Spiritus sanctus per os David de Iuda qui fuit Dux eorum, qui comprehenderunt Iesum, qui connumeratus erat in nobis, & sortitus est sortem misterii hujus. Et hic quidem possedit agrum de mercede iniquitatis, & suspensus crepuit medius, & diffusa sunt omnia*

Z. z

nia